

Mənim ilk sevgim

(reportaj)

...Günaydın, doğma şəhərim, - sirli-sehirli şəhərim, gözəl şəhərim! Bu Vətənin, Azərbaycanımın hər qarışı mənə doğma və əzizdir. Ancaq mən səni hələ uşaqlıq illərindən adamlarınla, ağaclarınla, qədimliyin və müasirliyinlə, park və bağlarınla, geniş, səliqəli küçələrinlə... dəlicəsinə sevmişəm. Sən mənim ilk sevgimsən, sevgili Göyçayım!

Gəl, bu gül-çiçəkli bahar günündə yenidən qol-boyun olaq, 40-45 il bundan əvvəlki kimi, 30-35 il bundan əvvəlki kimi... Bir-birinə paralel, eyni zamanda həmin paralellərlə kəsişən çınarlı küçələrini tək-tənha gəzib-dolaşmaq necə də gözəldir, şirindir. Hardasa izdiham, hardasa sakitlik, hardasa tıxaclar, hardasa əzəmət, uralıq... Başı göylərə ucalan Xan çinarların sənin gözəlliyini lap uzaqlardan nişan verir.

Bəs o Sabir bağının dendrariyə bənzəyən yaşıllıqları hanı? Axı şəhərin tam mərkəzində qeyri-adi təbiiyi, həm də qovaq, kükna, "rus balı", qoz, sərv ağacları ilə görünəri heyran edən simvollarından biri idi bu qədim parkın! İndi bəs mən nə edim? O vaxtlar gücüm çatmadı arxalı, pullu namərdlərə. Səni nə yaman sıxışdırıb ucuz ticarətə bürüyüblər, Göyçayımın gözəl alabəzəyi!

Onsuz da bu izdihamda mənə heç kim görmür də. Kimdir saf məhəbbətə, saf duyğulara, dahiyanə nostaljiyə məhəl qo-yan. Varsa da indi mənəmlə birlikdə deyil. Gedim kəsilməmiş bir telli qovağın, ya bəlkə də bu günlərimiz üçün şəhər aurasına ekzotik təsirli qoz ağacının yerində "bitim"; ağac olum, budaq olum, yarpaq olum, qaranquşun dimdiyindəki su olum bəlkə .

Kövreltdim səni gözəlim, mən sənin doğmaca oğlunam, əziz şəhərim.

Eh, assosiasiya dalğaları... Rəsul Rza, Əli Kərim... Bu da eləcə Nazim Hikmət!

O mavi gözlü divi xatırlamasam, olurmu?! Bəlkə elə mənə bu vəqənin bu vədəsinə gətirən də odur? Gözəlim, mən sevginin, həsrətin, ana südü kimi təmiz və müqəddəs duyğuların könüllü ovuyam. Ovlandım elə indicə o dahiyanə misralara da! Böyük şair necə deyirdi?

**... Ben bir ceviz ağacıym Gülhane parkında,
Yapraklarım suda balıq gibi kıvıl-kıvıl
Yapraklarım ipek mendil gibi tiril-tiril ,
Koparıver, gözlerinin, gülüm, yaşını sil,
Ben bir ceviz ağacıym Gülhane parkında...**

... Onsuz da ceviz ağacına dönüb "bitdiyim" yerdə mənə heç kim görmədi, duymadı bu gözəlim şəhərdə. Sanki mən bu şəhərin əbədi olaraq qışqarılan sevgilisi yox, Herbert Uelsin "Görünməz adam"ı idim.

... Gəl çıxacaq şeirdən, ədəbiyyatdan, sevgili Göyçayım! Gəl unuda bilmədiyimiz kədərlərimizi gizlədib də sənin son illər daha böyük yüksəlişini, uralığını, yaraşığını tərənnüm edək.

Nə yaxşı, tarixi binalarına toxuna bilmədilər. Köhnələrin sökülməsindən ziyan yoxdur. Onların yerində necə yaraşıqlı hündür binalar tikilir; hər tin, hər bina, hər gözədəyən müasirləşdirilir, hər küçə modern görkəm alır.

... Göyçay şəhərindən reportajımız davam edir...

... Rayon rəhbərliyi şəhər mədəniyyətini, urbanizasiyanı bütünləşdirmək üçün çox planlar qurur, imkanlar axtarır, keçmişlərdən qalan solğun mirasları yeniliklərlə unudurmağa çalışır. Şəhərin, bütövlükdə rayonun tərəqqisi üçün can qoyur. Deyir, hər günün, hər saatın, hətta hər dəqiqənin öz hökmü var. İcra başçısı Natiq Ağayev özünün və komandasının fəaliyyətini Ali rəhbərliyin istək və tələblərinə uyğun qurmağa çalışır və bu istiqamətdə uğurlar əldə olunur. Camaat onu çox sevir, mənim şəhərim də eləcə! Ən üstün cəhəti səmimiyyətdir. Ancaq hamı bilir ki nöqsanlara qarşı barışmazdır. Vəzifədən, göstərilən etimaddan sui-istifadəni az qala Vətənə xəyanətə bərabər tutur.

... Ucqar küçələrlə gəlib çıxmışam. Mərkəzdə olduğu kimi buralarda da səliqə-sahman göz oxşayır. Hər yerdə, ən ucqarlarda belə gecə işıqları qurulur. Binaların fasadları, küçə divarları ağ və göy rənglərlə işlənib. Hardasa, bu iki rəngin əlvən qovuşuğunda, sanki "Göyçay" sözünü oxuyursan. Uğurlu düzən-səliqə, uğurlu simvolikadır.

İstirahət yerləri, iasə və ticarət xidməti, otellər də artmaqdadır. Şəhər infrastrukturu müasirləşir. Bu minvalla Göyçay yaxın gələcəyin turizm mərkəzlərindən birinə çevrilə bilər yaqin ki.

Yorulsam da gəzirəm gündən-günə gözəlləşən, modern bir görkəm alan doğma Göyçayımı! İlk sevgimlə qol-boyunam. O bir nəvazişli ana kimi mənim ağarmış saçlarımı oxşayır. O mənim sevgimə elə ilk görüşdən inanıb, ilk görüşdən dəlicəsinə vurulduq bir-birimizə...

P.S. Axşam evdə bu yazını qələmə aldıqdan sonra yatıb dincəlmək istədim. Amma yuxum qaçmışdı. Qırıq-qırıq düşüncələrim mənə rahat buraxmırdı. Sevdiiyəmə nələri yazdım? Bu vaxtlara qədər doğma Göyçay şəhərim haqqında neçə-neçə məqalə, şeir, esse yazmışam. Bəs bu yazdığım necə olacaq? Doğma şəhərim də mənim qədər sevirmi görəsən?
Yuxum da tamam getdi işinə...

Belə də şəxsən, üzbəüz tanımadığım postmodern şeirlər müəllifi Azər Musaoğlunun bir şeiri süzüldü yaddaşıma. İndiki ovqatımın əks-sədası idi, nə idi, bu qərib misralar?

Yavaş-yavaş gecənin soyuğu yerə düşür,
Dözməyib üşüyürlər limon rəngli çiçəklər.
Buruq neon lampalar qaranlıqda büzüşür,
İşığa çırpınrlar kamikadze böcəklər.
Getdikcə buludların arası işıqlanır,
Yuxum gəlib çıxmıyır, gözleməkdən yoruldu.
Uzaqda pəncərədə hələ də işıq yanır,
Kimə hələ yatmayı, izləməkdən yoruldu.
O da öz yuxusunu, ya kimisə gözləyir,
Axı yatmaq hər gecə ölümü məşq etməkdir.
Bəlkə də pəncərədən o da mənə izləyir?
Bəlkə də ən yaxşısı çıxıb ora getməkdə...